

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3129/2018. (IV. 9.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.21.685/2016/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Fekete János indítványozó (a továbbiakban: indítványozó) jogi képviselője útján (Török Gyula Ügyvédi Iroda, 1081 Budapest, II. János Pál pápa tér 3., III. emelet, képviseli: dr. Török Gyula ügyvéd) alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságnál, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, melyben a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.21.685/2016/12. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Debreceni Ítéltábla Gf.II.30.114/2016/3. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás során megállapított tényállás szerint a Hortobágyi Nemzeti Park Igazgatóság (az alapügy I. rendű alperese) 2013. szeptember 12. napján HB-167/2013. pályázati azonosítószámmal földhaszonbérleti pályázati kiírást tett közzé, mely pályázati kiírás tárgya összesen 45 798 hektár Natura 2000 minősítésű országos jelentőségű természetvédelmi terület haszonbérbe adása volt. A pályázati felhívásra határidőben két pályázat érkezett, ezek egyikét az indítványozó nyújtotta be. A pályázatok értékelését egy háromtagú értékelő bizottság végezte el, mely az értékelésről jegyzőkönyvet is készített. A jegyzőkönyv szerint az értékelő bizottság mindkét pályázatot formailag megfelelőnek nyilvánította, az értékelési szempontrendszer alapján az indítványozó 143 pontot, míg a másik pályázó 153 pontot ért el. A Hortobágyi Nemzeti Park Igazgatóság igazgatója az értékelési jegyzőkönyv és mellékletei alapján a magasabb pontszámot elért pályázót nyilvánította nyertesnek, erről 2014. január 6. napján hirdetményt tett közzé, és ugyanazon a napon kelt levelével az indítványozót is értesítette. A Hortobágyi Nemzeti Park Igazgatóság 2014. május 26. napján kötötte meg a haszonbérleti szerződést a nyertes pályázóval.
- [3] 1.2. Az indítványozó 2014. december 17-én keresetet nyújtott be a Hortobágyi Nemzeti Park Igazgatóság, mint I. rendű alperes és a pályázaton nyertesnek nyilvánított II. rendű alperes magánszeméllyel szemben, kérve annak megállapítását, hogy a pályázat, illetőleg az annak eredményeként a II. rendű alperessel megkötött szerződés jogsértő. Elsődleges kereseti kérelmében kérte a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 86. § (2) bekezdés a) pontja alapján a teljes pályázat, és annak eredményeként az alperesek között létrejött haszonbérleti szerződés jogsértő jellegének megállapítását, és a Tpv. 86. § (2) bekezdés d) pontja alapján a sérelmes helyzet megszüntetését és a jogsértést megelőző állapot helyreállítását. Másodlagos kereseti kérelmében a régi Ptk. 199. § és 200. § (2) bekezdés első fordulata (jogszabályba ütközés) alapján a semmisség megállapítását kérte, míg harmadlagos kereseti kérelmében a régi Ptk. 200. § (2) bekezdés második fordulata alapján kérte a semmisség megállapítását (jóerkölcsbe ütközés).
- [4] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az elsődleges kereseti kérelmet a bíróság érdemben nem vizsgálta, mert a Tpv. alapján a perindításra 6 hónapos határidő áll rendelkezésre, mely határidőt a bíróság szerint a pályázati eredmény közzétételétől kell számítani jelen esetben, mely határidőt az indítványozó elmulasztotta. A bíróság által megállapított tényállás szerint az indítványozó 2013. szeptember 6. napján szerzett tudomást a pályázat eredményéről, ekként a 6 hónapos perindítási határidő 2014. március 6. napján telt le. A bíróság megítélése szerint az a körülmény, hogy az indítványozó a sajtóból értesült arról, hogy a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal (KEHI) ellenőrzést végez az I. rendű alperes által kiírt földhaszonbérleti pályázati eljárásokkal kap-

csolatosan, az indítványozó érvelésével szemben nem eredményezte sem az elévülés nyugvását, sem pedig annak megszakadását.

- [5] A másodlagos kereseti kérelem alapján a bíróság megállapította, hogy a pályázati szabályok megsértése akkor eredményezi a megkötött szerződés érvénytelenségét, ha a szerződés tartalma jogszabályba ütközik, vagy egyébként az előírt értékelési mód megsértéséhez a jogszabály a semmisség jogkövetkezményét fűzi, illetőleg a szerződés érvénytelensége egyéb ok (pl. jóerkölcsbe ütközés) miatt megállapítható. A konkrét esetben az ügyben alkalmazandó jogszabályok nem mondták ki az alkalmazandó eljárési szabályok megsértése esetén a szerződés semmisségét, és ez a régi Polgári törvénykönyv alapelveiből sem volt a bíróság szerint levezethető. A harmadlagos kereseti kérelem vonatkozásában a bíróság megállapította, hogy az indítványozó nem adott elő olyan érvet, mely alapján az adott szerződés a társadalom általános értékítéletébe és a tisztesség követelményébe ütközne, hanem kizárólag az ő érdekeit sértő gyakorlatra és pályázati eredményre hivatkozott. A bíróság azt is rögzítette, hogy az indítványozó a benyújtott gazdálkodási tervhez kapcsolódó pontszámot, illetőleg a pályázatok között e tekintetben megmutatkozó különbségtételt kifogásolta, azonban nem hivatkozott olyan körülményre, amely az értékeléshez kapcsolódóan bármely jogszabály megsértésére utalna. Annak megállapítása, hogy a gazdálkodási tervek között szakmai szempontból milyen mértékű különbség volt, szakértői bizonyítást igénylő kérdés, ám az indítványozó szakértői bizonyítás elrendelését nem indítványozta.
- [6] 1.3. Az indítványozó fellebbezése nyomán eljáró másodfokú bíróság mindenben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, és a fellebbezést elutasította. A Debreceni Ítéltábla megállapítása szerint az elsődleges kereseti kérelem kapcsán az első fokon eljáró bíróság a jogszabályok helyes alkalmazásával állapította meg, hogy az indítványozó az igényérvényesítésre rendelkezésre álló 6 hónapos szubjektív határidőt elmulasztotta, az indítványozó jogkérdésekben való tájékozatlansága, illetőleg a KEHI vizsgálatával kapcsolatos újsághírekre hagyatkozása nem tekinthető olyan körülménynek, amely miatt az elévülés nyugvása megállapítható lenne. A régi Ptk. 327. § (1) bekezdése taxatív felsorolja az elévülés megszakítását eredményező cselekményeket is, melyek egyike sem áll fenn a jelen esetben. Ebből következően helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy sem az elévülés nyugvása, sem pedig annak megszakadása nem következett be.
- [7] A jogerős ítélet szerint a másodlagos kereseti kérelem azért alaptalan, mert a pályázati eljárás és az alperesek szerződése jogszabálysértő volta nem állapítható meg. Az ítélet rögzíti, hogy a pályázati eljárás érvénytelenségét csak a 262/2010. (XI. 17.) Korm. rendelet 20. § (1) bekezdés *b*) pontjában rögzített azon ok eredményezhette volna, ha valamelyik pályázó az eljárás tisztaságát sértő cselekményt követett volna el, ami pedig akkor következett volna be a Korm. rendelet 14. § (1) bekezdésének *f*) pontja szerint, ha valamelyik pályázó által közölt tények, adatok, információk részben vagy egészben nem felelnek meg a valóságnak. A valótlan adatközlés, mint érvénytelenségi ok jogkövetkezménye azonban csak a pályázati eljárásban vonható le. Ha a haszonbérleti szerződés megkötését követően derül fény a nyertes pályázó valótlan nyilatkozatára, annak jogkövetkezménye az azonnali hatályú felmondási jog gyakorlása, és nem pedig az érvénytelenség megállapítása. Az ítéltábla az első fokon eljáró bírósággal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy sem a pályázati eljárás, sem pedig a megkötött szerződés jogszabálysértő volta nem állapítható meg. A másodfokú bíróság a harmadlagos kereseti kérelmet is alaptalannak ítélte, az első fokon eljáró bírósággal egyezően. Az ítéltábla külön is kitért arra, hogy a pályázati eljárás legfeljebb akkor ütközhetett volna a jóerkölcsbe, ha megállapítható lett volna az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése alapján védett nemzeti vagyon hanyag kezelése, vagy az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdése szerint alkotmányosan védett értéknek a természetvédelem szintjének a csökkenése, azonban az indítványozó ilyen érveket nem adott elő. A pályázati eljárásban felhasznált okiratok, a pályázati vállalások, a pályázatok értékelése a jóerkölcs nyilvánvaló sérelmét nem teszik megállapíthatóvá.
- [8] 1.4. Az ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához, mely megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő. A Kúria szerint az elsődleges kereseti kérelem (Tpvt.-be ütközés) vonatkozásában helytállóan állapította meg a bíróság, hogy az indítványozó igényérvényesítése elkésett, ugyanis az ügyben olyan körülmény nem merült fel, ami a határidő megszakadását vagy nyugvását eredményezhette volna. A Kúria alaptalannak minősítette az indítványozó azon hivatkozását is, hogy a kifogásolt magatartás folyamatos jellegű jogsértés lenne, ami a mai napig fennáll, hiszen az indítványozó által állított jogsérelem a pályázat elbírálásával bekövetkezett. A Kúria rögzítette, hogy a bírósági eljárás nem magáról a pályázatról, annak kiírásáról dönt, nem bírálja el a pályázatokat, nem pontozza azokat és nem hoz döntést annak eredményéről sem. A pályázatnak és a pályázattal járó eljárásnak csak annyiban van jelentősége, hogy az befolyásolta-e, és ha

igen, akkor mennyiben az annak útján létrejött szerződés érvényességét. Amennyiben ugyanis megállapítható, hogy érvénytelen volt a pályázat, vagy maga a pályázattási eljárás, akkor ebből következően érvénytelen az annak nyomán megkötött szerződés is. A Kúria szerint az, hogy a szakmai bíráló bizottság hogyan pontozza a pályázatokat, nem az érvénytelenség körébe tartozó kérdés, a pályázat kiírója pedig a pályázati eljárást a hatályos jogszabályoknak megfelelően folytatta le.

- [9] 1.5. Az ítélettel szemben az indítványozó terjesztett elő alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-ára alapítva, kérve a Kúria Pfv.VI.21.685/2016/12. számú ítélete alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését, a Debreceni Ítéltábla Gf.II.30.114/2016/3. számú ítéletére is kiterjedő hatállyal. Álláspontja szerint a Kúria ítélete sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit. Az indítványozó (részben az Alkotmánybíróság, részben az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogával alátámasztott) érvelése szerint az alkotmányos védelem alá tartozó tulajdonfogalomba állami vagyonelemen fennálló vagyoni értékű jog is tartozhat. Érvelése szerint az ügy nagymértékben hasonló az Emberi Jogok Európai Bírósága által eldöntött Vékony kontra Magyarország ügygel, azzal a különbséggel, hogy annak az ügynek a tárgya egy dohánytermék-kiskereskedelmi jogosultságot biztosító hosszú távú koncesszió, míg ennek az ügynek a tárgya egy hosszú távon hasznóbérletbe vett termőföld, melynek szabálytalan pályázati eljárással történő elvesztése sértette az indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való jogát. Az indítványozó a szabálytalan pályázati eljárás bizonyítékeként külön is nevesítette egyebek között a gazdálkodási terv értékelésének szubjektív szempontjait, az értékelési szempontok írásbeli rögzítésének, illetőleg a pontszámok indokolásának hiányát, valamint azt a tényt, hogy az értékelő bizottság tartalmilag nem ellenőrizte a pályázók által becsatolt nyilatkozatok valóságát. Az indítványozó arra is utalt, hogy a pályázati eljárás tárgyát képező ingatlanokra vonatkozóan korábban hasznóbérleti szerződést kötött az alapügy I. rendű alperesével, mely hasznóbérleti szerződés lejártát követően az I. rendű alperes 15 napon belül nem tiltakozott az ellen, hogy az indítványozó az ingatlant tovább hasznosítsa, ekként a hasznóbérleti szerződés a régi Ptk. 431. § (2) bekezdése alapján határozatlan idejűvé vált. Ezt a határozatlan idejű hasznóbérleti szerződést pedig álláspontja szerint a pályázati eljárás eredményeként megkötött új hasznóbérleti szerződés szüntette meg, ekként közvetlenül a jogellenes pályázat eredményeként veszítette el az ingatlan feletti hasznóbérlet, mint alkotmányjogi értelemben vett tulajdon lehetőségét.
- [10] Az indítványozó arra is hivatkozott, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelme esetében a perben alkalmazott, a Nemzeti Földalapról szóló 2010. évi LXXXVII. törvény, illetőleg a 262/2010. (XI. 17.) Korm. rendelet mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenessége következtében állt be, ugyanis ezek a jogszabályok a minimálisan elvárható garanciákat sem biztosítják ahhoz, hogy az indítványozó és a hozzá hasonló helyzetben levő hasznóbérletkés tulajdonhoz való joga ne sérülhessen. Álláspontja szerint ezen garanciák megalkotására az Alaptörvény P) cikkje alapján is kötelees lett volna a jogalkotó.
- [11] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét részben abban jelölte meg, hogy a Kúria és a perben eljáró bíróságok a pert olyan joggalapon döntötték el, melyet az indítványozó kereseti kérelme nem tartalmazott, ugyanis az eljáró bíróságok nem azt vizsgálták, hogy az I. rendű alperes magatartása jogszabálysértő-e, hanem csak azt, hogy ez a magatartás megfelelt-e a 12/2012. (VI. 8.) VM utasításban (a továbbiakban: VM utasítás) foglaltaknak. Álláspontja szerint a Kúria tévesen értelmezte az Abtv. 37. § (2) bekezdését, amikor azt állapította meg, hogy a VM utasítást mindaddig érvényesnek kell elfogadnia, amíg annak érvénytelenségét az Alkotmánybíróság meg nem állapítja. Érvelése szerint az a tény, hogy a másodfokon eljáró bíróság automatikusan érvényesnek fogadta el a VM utasítást, függetlenül attól, hogy az jogszabályba ütközött-e vagy sem, olyan súlyos eljárási szabálysértésnek tekintendő, mely már önmagában hatályon kívül helyezési ok kellett volna, hogy legyen. Az indítványozó arra is hivatkozott, hogy sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot az eljáró bíróságok elévülési határidővel kapcsolatos értelmezése, mely értelmezés indokolatlanul korlátozza az igényérvényesítési jogait. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét is abban jelölte meg, hogy a Tptv. elévülési időre vonatkozó rendelkezéseinek rendkívül korlátozó bírósági értelmezése lényegében megszüntette a jogorvoslathoz való jogát.
- [12] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [13] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozó perbeli jogi képviselője a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítéletét 2017. október 25. napján vette át, az alkotmányjogi panaszt pedig

2017. december 22. napján adták postára. A jogi képviselővel eljáró indítványozó csatolta az eljáró jogi képviselő meghatalmazását. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ra alapított alkotmányjogi panaszát. Az indítvány megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés szerinti, a határozott kérelemre vonatkozó formai követelményeknek is.

[14] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

[15] 2.1. Az indítványozó Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító panaszelemével kapcsolatosan az Alkotmánybíróság az alábbiakat állapítja meg. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével {7/2015. (III. 19.) AB határozat, Indokolás [45]}. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése sérelmének vizsgálhatósága a jelen ügyben ekként legfeljebb akkor merülhetne fel, ha az indítványozónak alkotmányjogi értelemben vett tulajdoni várománya lett volna a haszonbérleti pályázati eljárás tárgyát képező ingatlanra {3052/2018. (II. 13.) AB végzés, Indokolás [13]}. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat, hogy az indítványozó által sem vitatott módon a korábbi, határozott időre kötött haszonbérleti szerződésének lejártát követően került sor az új pályázati eljárás lefolytatására, mely pályázaton az indítványozó is ajánlatot tett. Ebből következően kétséget kizáróan megállapítható, hogy maga az indítványozó sem tekintette a saját helyzetét olyannak, mint akinek „várománya” van az adott terület további haszonbérletére. Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a pályázati kiírás időpontjában hatályos, a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 13. § (2) bekezdése [az indítványozónak a régi Ptk. 461. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó 431. § (2) bekezdésére történő hivatkozásával ellentétben] nem tette lehetővé a haszonbérleti szerződések határozatlan időre történő megkötését vagy határozatlan idejűvé válását, a pályázati kiírás 12. pontja pedig kifejezetten rögzítette, hogy a „pályázattal összefüggésben előhaszonbérleti jog nem gyakorolható.” Ennek megfelelően, alkotmányjogi értelemben vett tulajdoni váromány hiányában az indítványozó által hivatkozott alaptörvényi rendelkezés és a támadott bírósági döntések között nincs összefüggés.

[16] 2.2. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét részben a Tpvt. elévülésre vonatkozó szabályainak téves értelmezésében és ezáltal a bírói út kizárásában, részben az Abtv. hibás értelmezésében, részben pedig a perbeli bizonyítékok figyelmen kívül hagyásában jelölte meg. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {elsőként lásd: 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, és nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki {elvi rögzítését lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. Az Alkotmánybíróság a bíróságok ítéleteit csak akkor bírálhatja felül, ha azok az Alaptörvény megsabta értelmezési tartományt megsértik, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz {3073/2017. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [29]}.

[17] Az elévülés kezdő időpontjának, illetőleg megszakadásának és nyugvásának értelmezése a konkrét ügyben egyértelműen az alaptörvényi értelmezési tartományon belüli, szakjogi kérdésnek tekinthető {3052/2018. (II. 13.) AB végzés, Indokolás [11]}. Ebből következően valamely igény érvényesíthetőségének elévülése sem értelmezhető a bírósághoz fordulás Alaptörvényben biztosított joga elvonásának, különösen, ha az elévülés tényét maga a bíróság mondja ki ítéletében. Az indítványozó azon érvei, melyek az eljáró bíróságok jogértelmezését, illetőleg az indítványozó által előterjesztett bizonyítékok figyelmen kívül hagyását vitatják, valójában

az alapügyben született ítéletek felülbírálatára irányuló indítványi elemek, melyek vizsgálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel {3236/2017. (X. 3.) AB végzés, Indokolás [19]}.

- [18] 2.3. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésére vonatkozó indítványi elemmel kapcsolatosan az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a jogorvoslathoz való jog olyan alkotmányos alapjog, amely megköveteli, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetséges az alapügyben eljáró szervtől különböző fórumhoz fordulni {lásd: 14/2015 (V. 26.) AB határozat, Indokolás [30]}. Az Alaptörvény megköveteli azt is, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. Valamely igény bírósági érvnyesíthetősége elévülésének bíróság általi megállapítása ugyanakkor nem értelmezhető akként, hogy akár az elévülés intézménye, akár a bírói döntés ellentétes lenne az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével. Különösen igaz ez akkor, ha az indítványozónak lehetősége van arra, hogy jogorvoslattal éljen az első fokon eljáró bíróság elévüléssel kapcsolatos döntésével szemben, mint ahogy az az alkotmányjogi panasz alapját képező ügyben is történt.
- [19] 2.4. Az Alkotmánybíróság következetes, az Abtv. 46. § (1) bekezdésén alapuló gyakorlata értelmében a jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállásának megállapítása az Alkotmánybíróság mérlegelésén alapuló lehetséges jogkövetkezmény {lásd például: 3058/2015. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [20]}. Az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy nem merült fel olyan körülmény, mely alapján a jelen ügghöz kapcsolódóan mulasztásban fennálló alaptörvény-ellenesség vizsgálata vált volna szükségessé.
- [20] 3. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz sem a XIII. cikk (1) bekezdése, sem a XXVIII. cikk (1) bekezdése, sem pedig a XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában nem veti fel a támadott bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem, ennek megfelelően az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételek egyikének sem. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a* és *h*) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/26/2018.

